

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 498/2021
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић-Иванчић, адвокат из ..., против туженог Института за здравствену заштиту деце и омладине Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2600/20 од 05.10.2020. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2600/20 од 05.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2600/20 од 05.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 29/2014 од 19.05.2020. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је тужилца претрпела злостављање на раду код туженог у периоду од 01.02.2013. године до 01.02.2014. године, које је имало за циљ повреду угледа, личног и професионалног интегритета тужилца, а на начин ближе описан у овом ставу изреке, те да је тужени својим нечињењем утицао да се злостављање не спречи и заустави, чиме је омео тужилцу у остваривању њених законских права и чиме је вређано достојанство и професионални интегритет тужилца, те је таквим поступањем стварано негативно окружење које је утицало на њену част и углед и чиме је доведено до погоршања здравственог стања тужилца, те да се обавезе тужени да тужилци исплати укупно 600.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете и то: на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа 200.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због повреде слободe и права личности 250.000,00 динара и на име претрпљеног страха 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана првостепеног пресуђења па до коначне исплате, као и да се обавезе тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужилца

да туженом накнади трошкове парничног поступка од 257.650,00 динара почев од дана извршности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2600/20 од 05.10.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба тужиље, па је делимично преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко 223.150,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужиље у осталом делу и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра посебном применом члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр.36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“ број 36/10) овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на

новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете због злостављања на раду, тужиља је поднела 11.02.2014. године. Побижана вредност предмета спора је 600.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 115,7361 динара за 1 евро је 5.184,21 евра, а који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић